

Titel: Kapitel VII.

Citation: "Kapitel VII.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e23004/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

tid at fræve Beskikkelsen, hvis Sagfører ej er antagen eller møder, til Forhandlingen for Højesteret, altsaa ikke til de Skridt, der i Anledning af saadan Paaante finde Sted ved Landsretten, se med Hensyn til disse § 372 2det Stykke. Samme Regler maa gjælde i de Tilfælde, hvor der undtagelsesvis i Anledning af Andragende om Genoptagelse skal finde Forhandling Sted for Højesteret (§ 428). Naar Underrettens Dom paaantes til Landsretten, samt naar undtagelsesvis en yderligere Paaante til Højesteret tilstedes i flige Sager (§ 406), mangler der Grund til at gaa videre end til Anvendelse af Reglerne om Beskikkelse ved Underretten, og det samme gjælder, naar der for Landsretten, der har afsjort en Underretssag ifølge Paaante, skal finde mundtlig Forhandling Sted i Anledning af Andragende om Genoptagelse. Naar derimod en saadan Forhandling skal finde Sted i en Sag, der er paadømt af Landsretten i første Instans, bør Reglerne i § 48 1ste Stykke følges. Hvad endelig angaar Besværing over Kjendelser og Beslutninger, er der efter dette Reismidlets regelmæssige Behandling ingen Grund til at bestikke en Forsvarer (se § 413 og § 419); kun i de Tilfælde, hvor undtagelsesvis en mundtlig Forhandling af saadan Paaante tilstedes (se § 414), bør der være Mulighed for Beskikkelse af Forsvarer, dog ikke videre end efter Reglerne i § 49 2det Stykke.

Almindelige ordnende Regler med Hensyn til Beskikkelsen af Forsvarer indeholdes i §§ 51—56. Grundtraffene ere ikke forskellige fra den nugældende Ret; kun Udbringinger, som den nye Proces kræver, — f. Gr. med Hensyn til den bestikkende Myndighed, se § 52 — ere foretagne, og enkelte med Forholdets Natur stemmende Forskrifter udtrykkelig optagne, f. Gr. Reglen i § 53. Ved § 51 jævnføres Lov om Sagførervitfomheden 26de Maj 1868 § 12. Ved § 55 jævnføres § 24 om de offentlige Anklagere; det sees heraf, at begge ere stilledes ens ligeoverfor Retten, en naturlig Grundsaetning, der andetsteds ofte er krævet. Ved § 56 2det Stykke jævnføres § 485. Ved de bestikkede Forsvarere kunde den nugældende Retts Regler om Rettens Kontrol med deres Hvervs Udførelse bibeholdes, af samme

Grunde som med Hensyn til de offentlige Anklagere ved Underretterne. I Overensmelse hermed er ogsaa Reglen i § 58 affattet.

Den bestikkede Forsvarer har et offentligt Hverv; han maa syldestjøre, hvad dette Hverv kræver, uden Hensyn til den Sigtedes Vifte. Han indtager saaledes en selvstændig Stilling ved Siden af den Sigtede, og det bør derfor udtrykkelig udtales, at han ordentligvis har de samme Rettigheder, som tilkomme den Sigtede for Forsvarets Skyld. Særlige Rettigheder kunne ogsaa være tillagte ham, se f. Gr. § 236 2det Stykke. Paa den anden Side er der ogsaa Rettigheder, der kun kunne udøves af den Sigtede, jfr. saaledes § 315 (Retten til at forkaste Nævninger). At den offentlige Forsvarer maa nyde den Tillid, at hans Samvæsen med den særglede Sigtede, ogsaa paa Sagens foreløbige Trin, er uden Opsyn, ansees for en Sætsfølge; derimod maa Slutningsreglen i § 204 ogsaa gjælde ham. Det følger endelig af sig selv, at Beskikkelsen af en offentlig Forsvarer ikke gjør Indskrænkning i den Sigtedes Ret til selv at drage Omhu for sit Forsvar. En anden Sag er det, at, naar dette sker ved Antagelsen af en Sagfører til valgt Forsvarer, bortfalder efter de oven fremskillede Regler den offentlige Forsvarers Hverv.

Kapitel VII.

Om Børnething, Straffesagers Forening og stedlige Grænser for Embedshandlinger i Strafferechtsplejen.

Udlaets 2det Kapitel giver Reglerne for, ved hvilken Art af Ret en Straffesag skal paaføres eller en isoleret Retshandling foretages. De flere sibeordnede Retstredse med Retter af samme Art (henholdsvis Landsretter og Underretter) gjøre det endvidere nødvendigt at have Bestemmelser om, i hvilken af disse den enkelte Sag eller Retshandling skal behandles eller foretages (Børnething). Ved Indbringelsen for Retten opstaar der endvidere Spørgsmaal om Forening af Straffelager; Reglerne herom faae aliter Betydning for Børnethinget. Endelig medfører

Retternes eller Myndighedernes Hæder ved Spørgsmaal, hvormed der skal handle, naar der i en Sag skal foretages Embedshandlinger udenfor den sædlig begrænsede Kreds, for hvilken den til Sagens Behandling eller Forfølgning kompetente Ret eller Myndighed er bestemt. For disse forskellige, men med hinanden nær forbundne Spørgsmaal giver Udkastets 7de Kapitel Regler i 3 Underafsnit.

I.

Enkeltstående Børnething.

Ved enkelte Børnething forståes her de Børnething, som komme til Anvendelse bortset fra Sagens Forening. Reglerne under I. falde i følgende Grupper: 1) § 60 om de isolerede Retshandlingers Børnething. 2) §§ 61—67 om Sagens Børnething, og 3) §§ 68 og 69, indeholdende mere almindelige Bestemmelser.

Enkeltstående Retshandlinger o: saadanne, hvis Foretagelse maa ske i en Retskreds, der er uafhængig af Sagens Børnething, bliver der jævnlig Spørgsmaal om i Strafferetsplejen. For det første kan Sagens Børnething ikke være Norm for de Retshandlinger, hvorom der bliver Spørgsmaal, førend Sag er rejst, altsaa under Efterforskningen i offentlige Sager, jfr. med Hensyn til private Straffesager §§ 440 og 446. Men ogsaa efter at Sag er rejst, bliver der af forskellige Grunde ofte Spørgsmaal om Retshandlinger, ved hvilke Sagens Børnething ikke er afgørende, enten fordi de foretages uafhængig af Sagen, se § 225, eller fordi faktiske eller procesretlige Grunde (saasom Afstandreglerne for Vidner eller at Procesreglerne udelukke Vidners Afhørsel for den Ret, ved hvilken Sagen er anhängig) gjøre en saadan særlig bestemt Retskreds nødvendig. For slige enkeltstående Retshandlinger giver § 60 den ved Forholdets Natur paabudte Regel.

Ved Hensyn til Børnethinget for Straffesager — Retteens Korunderfølgelse derunder indbefattet — vilde den Betragtning, at Børnethinget bør være det, som er bedst tjenligt til Djemedets Opnaaelse, navnlig med Hensyn til

en let, ikke for betøstelig Væisførelse, og at den Sigtede er pligtig til at underkaste sig ethvert saadant Børnething, nærmest føre til fuldstændig Valgfrihed, da det maa indvømmes, at det beror paa samtlige konkrete Omstændigheder og ikke kan afgøres ved en almindelig Regel, hvilket Børnething der efter hint Hensyn er tjenligt for den enkelte Sags Underfølgelse. Da imidlertid et saa frit Valg ikke kunde lægges i Anklagerens Haand paa Grund af de Misbrug, for hvilket dette vilde udsætte den Sigtede fra Modpartens Side, og da det vilde føre til urimelig Omstændelighed at faae Børnethinget i ethvert enkelt Tilfælde bestemt af en Domstol, bliver Forhøret af et eller flere bestemte Børnething ved en almindelig Regel dog en Nødvendighed, og den Mulighed, at et andet Børnething ifølge de særlige Omstændigheder maatte være hensigtsmæssigere, kan der kun tages Hensyn til paa den Maade, at der aabnes Afgang til Afgørelse fra den almindelige Regel, saaledes som § 67 bestemmer, nemlig i Sager, hvor Børnethingets Bestemmelse har en offentlig Interesse, ved Afgørelse af en overordnet Ret, i private Straffesager i egentlig Forstand, hvor navnlig Domstolningspørgsmaalet ikke har væsentlig Betydning for det Offentlige (se § 481), ved Bedingelse mellem Parterne. Skal altsaa en almindelig Regel gives, maa der tages Hensyn til, hvilket Børnething der efter Sandsynlighed vil være det tjenligste for Underfølgelsen, og dette fører da til den altid og allevegne anerkjendte Regel: Gjerningsstedets Børnething. For Tilfælde, hvor denne Regel er faktisk u anvendelig, og hvor hint Hensyn derfor ikke afgiver nogen Bestemmelsesgrund, har Straffeprocessen fremdeles altid kjendt to andre Børnething, nemlig Gjerningsstedet og Paagribelsesstedets Børnething, og det kan heller ikke være tvivlsomt, at den Sigtede i al Fald da er pligtig at underkaste sig et af disse, naar hint mere berettigede Børnething mangler, det første af samme Grund, hvorfor Enhver overhovedet maa finde sig i at siges ved sit Gjerningssted, hvor ikke særegne Grunde give ham Krav paa et andet Børnething, det andet, fordi det er mest tjenligt for Sagens hurtige Afgørelse, et Hensyn, som Anklageren har naturligt Krav paa at faae taget